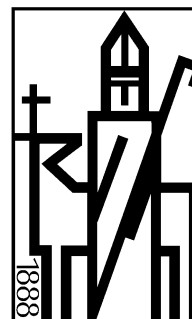

Den norske veterinærforening

Nærings- og fiskeridepartementet
Fiskeri- og Havbruksavdelingen
Postboks 8118 Dep
0032 Oslo

J.nr. 16/15/EB /Ark.nr.0.590/Oslo 09.01.2015

Høringsnotat om melding til Stortinget om vekst i norsk lakse- og ørretoppdrett

Den norske veterinærforening (Veterinærforeningen) har fått ovennevnte høring til uttalelse.

Departementet påpeker at norsk oppdrettsnæring er avhengig av god fiskehelse og –velferd, samt høye miljøstandarder. Veterinærforeningen sier seg helt enig i disse betraktningene fra et etisk perspektiv, samt med tanke på effektiv og forutsigbar produksjon, næringens generelle omdømme og produktenes anseelse i markedene.

Ut i fra disse forutsetningene mener Veterinærforeningen at fiskehelse og -velferd ikke blir tilstrekkelig vektlagt som forutsetning for videre produksjonsvekst i næringen, og at meldingen ikke definerer og beskriver bærekraftig akvakultur på en tilfredsstillende måte.

Det er i denne sammenheng påfallende at meldingen ikke beskriver og drøfter globale bransjestandarder som GlobalGAP og Aquaculture Stewardship Council (ASC). Flere oppdrettsselskaper har lenge hatt slike bransjestandarder implementert i sine prosedyrer og driftsplaner, ofte som følge av kontraktsfestede kundekrav.

Veterinærforeningen er overbevist om at slike standarder har vært drivende for å heve den generelle standarden for fiskehelse, -velferd, produktkvalitet og bransjens generelle omdømme, samt redusert risikoen for negativ påvirkning av det ytre miljøet.

Veterinærforeningen mener at det foreslåtte alternativ 3 for regulering av vekst bør legges til grunn i fremtidig forvaltning av oppdrettsnæringen, men mener at fiskehelse og -velferd også bør benyttes som en egen handlingsregel for fremtidig vekst. God fiskevelferd er helt klart et mål for etisk forsvarlig produksjon, som også etterspørres av kunder i stadig økende grad.

Fisk er som kjent omfattet av dyrevelferdsloven, og i forarbeidene til akvakulturloven er følgende forutsetning lagt til grunn:

”Forsvarlig drift i forhold til folkehelse, fiskehelse og fiskevelferd, herunder fiskehelse hos villlevende arter er også viktige samfunnshensyn som skal ivaretas kontinuerlig gjennom forvaltning og drift av akvakulturproduksjon. En forsvarlig håndtering av disse hensynene hos virksomheten er dessuten en nødvendig betingelse for en lønnsom produksjon.”

Det er etisk vanskelig å forsvare økt produksjon på lokaliteter med gjentatte høye svinntall. I meldingen pekes det på at krav til produksjonsøkning best kan håndteres gjennom gjeldende regelverk og bedriftsegne prosedyrer knyttet til den enkelte lokalitet. En forutsigbar og bærekraftig vekst i næringen vil etter Veterinærforeningens syn være avhengig av at det etableres omforente standarder for monitorering og vurdering av fiskehelse og fiskevelferd. I tillegg bør det eksisterende system for rapportering av svinn gjennom Altinn utvides til også å omfatte registrering av sykdom og andre tapsårsaker.

Produksjonsvolum, fisketetthet, befraktningsbehov, strømningsmønster i havmassene og anleggsstruktur er viktige parameter som det ville være uansvarlig å ikke innlemme i handlingsreglene.

Interaksjon mellom akvakultur og villfisk stammer må også vektlegges, ikke bare vedrørende lakselus, men også med tanke andre potensielle smitteagens. Resistens mot legemidler må her nevnes som en direkte trussel for oppdrettsfisk og indirekte trussel for villfisk.

Det er generelt anerkjent at det er korrelasjon mellom produksjonsvolum og smittepress, selv om en del kan kompenseres med større avstand mellom matfisk lokalitetene.

Veterinærforeningen kan ikke se at meldingen i tilstrekkelig grad anviser sammenheng mellom fiskehelse- og velferds status og reduksjon eller vekst i de enkelte produksjonsområdene.

Det er også grunn til å understreke at ensidig fokus på lusepåslag og avlusning som bærekraftsindikator representerer en betydelig velferdsmessig påkjenning for oppdrettslaksen som behandles. Resistens mot legemidler er også et tiltagende problem som kan forsterke velferdsrisikoen ytterligere da nye og mindre sofistikerte metoder kan tas i bruk for å bekjempe lakselus.

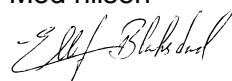
Når det gjelder spørsmålene som reises i høringsnotatets pkt. 8.3.2 "Områdeinndeling, om fornuftig inndeling av kysten i akvakultursoner", er Veterinærforeningen enige i at strømnings- og smittespredningsmodeller må videreutvikles som hjelpemiddel til å finne omforente lokalitetsstrukturer med tanke på oppdrettsmiljø, fiskehelserisiko og for å hindre spredning av lakselus mellom produksjonsområdene.

Næringen jobber selv med å dele inn landet i regioner med minst mulig transport av levende fisk mellom regionene. Det er avgjørende viktig at en tar hensyn til næringens eget arbeid slik at regionalisering ikke blir til hinder for en fornuftig anleggsstruktur.

Veterinærforeningen ber også konkret om at det vurderes at den lovpålagte besøksfrekvensen som utføres av kvalifisert fiskehelsepersonell økes fra seks ganger årlig til 12 ganger for anlegg i sjø, slik som det lenge har vært i settefisk anlegg.

Veterinærforeningen mener til slutt at oppdrettsnæringen bør baseres på kollektivt ansvar med aktiv deltagelse fra offentlige myndigheter, der fiskehelsepersonell har en fremskutt funksjon med å sikre hensyn bærekraft, helse og velferd.

Med hilsen

Ellef Blakstad
fagsjef, Veterinærforeningen